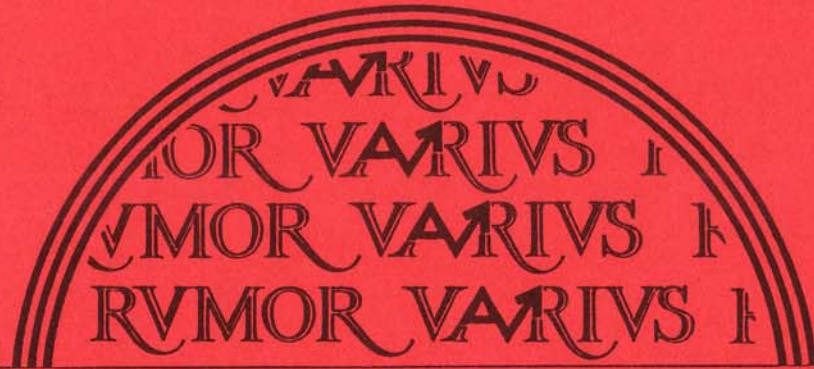

5+6 / 82

KALENDIS IVNIIS

MCMLXXXII

RVMOR VARIVS

TOMUS 5

FASC. 35

RVMOR VARIVS

RVMOR VARIVS a SOCIETATE
LATINA TVRICENSI in aedi-
dibus AKADis editur.

RVMOR VARIVS sexies in
singulos annos editur.

Editio: CCCXXX

Pretium subnotationis:
(annuum)

In Helvetia	Fr. 12.--
In Germania	DM 16.--
In Austria	öS 120.--
In ceteris	
Europae terris	Fr. 18.--
In terris trans	
maria sitis	U\$ 12.--

Singula specimina qui
rogaverit, gratis accipiet.

Collegium redactorum:

Dr. Emanuel Bernard
Dr. Jürg Bleiker
Ulricus Aeschlimann
Martinus Meier
Dr. W.F. Ebel (Amicus)

Impressum et dispositionem rerum
legentibus publicandarum curat:

Christina Portner

Typographaeum:

Copy Quick, Zürich

Epistulae, mandata mittenda
sunt ad domum editoriam:

RVMOR VARIVS
Postfach 883
CH-8050 Zürich

Institutum pecuniarium:

Schweizerischer Bankverein
Zürich Oerlikon
RVMOR VARIVS P7-642.719.0

RVMOR VARIVS wird von der
SOCIETAS LATINA TVRICENSIS
unter dem Patronat der AKAD
herausgegeben.

RVMOR VARIVS erscheint 6 mal
jährlich.

Auflage: 330

Abonnementspreis:
(jährlich)

Schweiz	Fr. 12.--
Deutschland	DM 16.--
Oesterreich	öS 120.--
Übriges Europa	Fr. 18.--
Uebersee	U\$ 12.--

Einzelne Probenummern können
gratis bezogen werden.

Redaktionsteam:

Dr. Emanuel Bernard
Dr. Jürg Bleiker
Ulricus Aeschlimann
Martin Meier
Dr. W.F. Ebel (Amicus)

Graphik und Layout:

Christine Portner

Druck:

Copy Quick, Zürich

Verlagsadresse:

RVMOR VARIVS
Postfach 883
CH-8050 Zürich

Bankverbindung:

Schweizerischer Bankverein
Zürich Oerlikon
RVMOR VARIVS P7-642.719.0

PRÆFATIO

Laus feriarum in Italia degendarum

Cari legentes

Mox feriae aestivae aderunt. Nonnulli vestrum mensibus Iulio et Augusto locis longe remotis feriis duro labore peracto optime meritis fruentur, alii in Alpes se recipientes, alii ad litora maris. Et ego his mensibus agam, quod iam anno praeterito egi: Una cum uxore liberisque ad ripam maris Adriatici proficiscar sperans nos imbres perpetuos ventosque frigidus, quibus annus adhuc abundaverit, effugere posse. Nam est Italia, ut scimus, non modo vini, sed etiam solis patria. Offert nihilo minus permultas facultates feriarum suaviter degendarum: Cum sol lucet (lucet paene semper), quid habet Italia pulchrius quam ripas, ubi liberi nova moenia ex harena sole calefacta, aquā maris permixtā educant, dum parentes rixis, fletibus natorum liberati corpus soli exponant, ut dormientes sub radiis Iovis colore adustiore tam desiderato tegantur? Cum autem sol interdum nubibus occultatur vel cum imber aliquot horas (in Italia raro diutius manet) e caelo cadit, quid habet illa terra pulchrius quam monumenta sua clarissima, antiqua et mediaevalia, sacra et profana, quae tibi custos eloquentissimus et historiarum peritissimus parvo pretio libenter demonstrat, nisi aliqua detrectatione operandi (1) publice evocata impediatur, quo minus suo munere fungatur? Quid habet Italia iucundius quam tabernas cauponasque, quas in omni fere via cuiusque vici vel oppidi invenias, quas intres vinum dulce gustaturus, quod caupo tibi optimum totius Italiae esse promiserit? Quae sunt rationes, quibus uxor, liberi, ego semper adducimur ad ferias in Italia degendas. Non nego et alias terras feriis commoda similia praebere, ut e.g. Francogallia, Hispania, Iugoslavia velut reliquae terrae circum mare Mediterraneum - miserabile dictu omnibus ripis pariter pollutum - sitae. Licet praebeant etiam regiones

montuosae Alpium ea, quae veris feriis digna censent; mihi vero meisque verbum "Italia" semper videbitur idem significare atque feriae, sol, mare, otium.

Quocumque vos, cari legentes, proximis feriis iter vertetis otium quaerentes: Curate, ut hunc fasciculum aut aliquos Rumores Varios prius editos vobiscum portetis! Nam Rumor Varius efficit, ut feriae numquam taedii plenae eveniant.

(1) detrectatio operandi = der Streik

Valete!

Udalricus Aeschlimann

Litterae ad legentes

Cari legentes,

a.d. III. Id. Iun., seu hodiernius dictum die XI. mensis Iunii, Ernestus Kappeler festum natale celebrat. Plurimis vestrum nomen Ernesti Kappeleri notissimum esse mihi persuasum est. Si qui forte sint inter vos, qui ignorent illum virum celeberrimum, paucis, si libet, eum vobis proponam:

Ernestus Kappeler, vir Turicensis, ut poeta clarus, lepidus praecipuaque sensibilitate munitus, ita etiam est magister et educator optimus, qui semper amorem quam severitatem adhibere malens pueris puellisque innumerabilibus partim scribendo partim ipse educando summo auxilio erat, est, erit.

Ex eius opere, quod continet carmina Germanice vel Turicensiter composita, dramata, aphorismos alteriusque generis legibilia (et legenda!) permulta, transverti carmina tria, quae animum meum maxime commoverunt. Sint vobis quoque gaudio!

CARMEN PATATAE ('s Hårdöpfellied)

Non pulchra ego, sed sum verrucosa,
ne gallo quidem vorabor lutosa;
centenam iniciunt me fisculo,
vilissimo aestimant me pretio:
non ego sum rara, paulum valeo:
Patata sum, culpam sed non habeo.

Si viridis sum, relinquor in pratis,
ludibrio sum cunctis animatis,
sin parva, me porculis dant pabulum,
nec eis re vera novissima sum,
acclamant me, grunnitum tunc timeo:
Patata sum, culpam sed non habeo.

Sed bona si sum, me sacci complentur,
culina meis, ut ibi laventur.
Me secant et nudam reddunt contra mores.
Quis vestrum est tantos iam passus dolores?
Tum calefit adeps et iam ardeo:
Patata sum, culpam sed non habeo.

Est patria mi tellus tenebrosa,
sum valida hic, lux mihi morosa;
vos solem habete, contegite me,
profunda in terra fruor requie.
Includite obice vos aeneo:
Patata sum, culpam sed non habeo.

AMOR MORTUUS (Toti Liebi)

1. Frigore tu periisti,
hiems cum invaserat.
Num exuri flos quiisti,
amor praeterierat?	2. Credo saepe te venturam
et exspecto anhelans;
verbum dic te redituram
portam mihi reserans!
3. Ne diutius morari
fac me, ama rursus me,
flos iam coepit exsiccari,
foliis privare se.	4. Solis radius arcetur
oculorum glacie.
Novi: nil ni retinetur
desiderium in me.

NOCTU (Z Nacht)

1. Dixisti quid?
Per avis volitat,
flat ventus tenebris,
et infans dormitat.
2. Si esset antea, cum te
mearem in agris.
Roganti: "Eris apud me?"
voverem res omnis.
3. Exstingue lumen, manum da,
cadunt in anni nos,
argenta nuptialia
pingebant iam pilos.
4. Non tibi ego rex eram,
non dedi solium,
sed solam parvam speculam,
coronam puerum.
5. Audisne flare posse nunc?
Quam cito homo fit!
Parumper manet, abit tunc.
Quo? Nemo nostrum scit!

Martinus Meier

MORTES

Petrus Wiesmann(us) vita defunctus

Vixi et quem dederat cursum fortuna peregi. Publius Vergilius Maro.

Petrus autem Wiesmann(us), vir ille vere Helvetius de Latinitate summe meritus, singularis, praedicabilis morte acerrima nobis est ereptus. Tristissimo, eheu, nunc demum nuntio certiores facti sumus propugnatores illum Latinitatis summa eruditione praeditum et in patria Helvetia et in Germania finitima et ubivis, ubicumque terrarum gentiumque pari modo et ratione observatum et cultum et dilectum iam die Mercurii

(quarta feria) XIV° mensis Ianuarii anno MCMLXXXI^o de vita decessisse atque diem suum extremum Curiae Raetorum in oppido obiisse. In sectione chirurgica nosocomii seu valetudinarii publici Curiae Raetorum subita morte (arteriae obstructione emboliaque subsequente) periit deque vita migravit. Multis enim bonis flebilis, eheu, diem extremum obiit.

Natus est Petrus Wiesmann(us) die Mercurii (quarta feria) XXVI° mensis Octobris anno MCMIV^o Herisaviae in oppido semipagi Rhodarum Exteriorum pagi Abbatis Cellae patre Paulo (medico primario seu principe valetudinarii seu nosocomii publici Herisaviensis), matre Iohanna e gente Steiger. Iam a parvula aetate, ab infante, a puero tamquam paene (cum) lacte matris nutricis amorem antiquitatis praebibit, hausit, suxit, nam mater filiolum iam a primis temporibus aetatis admiratione implevit Latinitatis Graecitatisque.

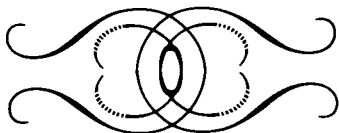
Patre Paulo medico ante tempus mortuo Petrus puerulus cum matre Iohanna Turicum se contulit oppidum, ubi autumno anni MCMXXIII^o gradum baccalaurei est adeptus. Per lustrum (annos quinque) exinde in universitatibus Turici, Monaci Bavarorum, Coloniae Agrippinensis Arae Ubiorum ad Rhenum rebus gestis historicis et linguis (non solum veteribus classicis, sed etiam novis vernaculis, exempli gratia causaque et linguae Hebraicae et Arabicae et Neograecae etc.) studuit. Diplomate magisterii superioris ornato Turici in oppido autumno anni MCMXXVIII^o gradum adeptus est doctoris philosophiae atque in gymnasio pagi Turicensis, quod olim ipse discipulus iuvenis frequentaverat, uti magister auxiliarius discipulos docebat erudiebatque. Postea autem, ab autumno anni MCMXXXI^o uti magister ordinarius Curiae Raetorum in gymnasio pagi Raetorum seu Grisonum per lustra fere decem (per dimidium fere saeculum) linguas classicas veteres atque res gestas historicas docebat summa reapse indole docendi summisque ingenii facultatibus erudiendi praeditus ornatusque. Ab autem anno MCMLIII^o per lustra duo (annos decem) uti rector gymnasii pagi Raetici Curiae Raetorum in oppido munere in omnibus obligationibus officiiisque persequendis diligenter functus est. Anno autem MCMLXX^o tamquam rude donatus atque cum annuis praebendis dimissus quieti nequam inutilique neu-

tiquam se dedit, sed usque paene ad finem valde acerbam linguas dilectas diligenter docere numquam desiit.

Canticis carminibusque Germanicis in linguam Latinam, ut aperte verumque dicam, ingeniose summaque reverea indole versis redditisque translatisque non solum in patria Helvetia, sed etiam in Germania finitima et ubicumque terrarum locorumque gentiumque perpetuam sibi peperit gloriam, laudem, famam. Vir ille modestus, qui gloriam spreverat semper, veram nunc habebit in aeternum. Paene infinita est copia operum eius, opera autem omnia hic singillatim enumerare non possumus. Omnibus enim nota sunt carmina eius, exempli gratia causaque: 1. Petrus Hirsutus (Der Struwelpeter) medici Francofordensis Henrici Aulici - Tonitruum (Heinrich Hoffmann - Donner, 1809-1894). 2. Nosce te ipsum (Kritik des Herzens), e carminibus pictoris poetaeque Germanici Guillelmi Boschi (Wilhelm Busch, 1832-1908). 3. Carmina viatica et studentium sub titulo "Gaudeamus igitur" scriptoris poetaeque Germanici Iosephi Victoris Scaphilarii (Josef Victor Scheffel, 1826-1886). 4. Carmina Lunovilia (Mondschaftgedichte, Lunovis = Mondschaft) poetae Germanici Christiani Stellae Matutinae (Christian Morgenstern, 1871 - 1914) et quae sunt etiam reliqua et caetera et quae sunt generis eiusdem.

Vir autem ille clarissimus de Latinitate colenda summe meritus omnique laude dignus omnibusque virtutibus ornatus omnique vita eruditioneque excultus expolitusque, cuius nomen longe lateque vagatur, cuius fama per omnes est propagata iam terras et locos et gentes, (a) morte acerrima nobis marentibus lugentibusque ereptus attamen non omnis mortuus est, sed in cordibus, in animis, in mentibus, in pectoribus nostris et porro vivet et vigebit et habitabit, nam: dignum laude virum Musa ipsa vetat mori!

Amicus

Facete lepideque dicta

Alfredus autem Ludovicus Carolus de Mussetio, (vulgo Francogallice: Alfred Louis Charles de Musset), 1810 - 1857, ab actrice quadam Parisiensi arroganti, muliere infamosa, ubique locorum iniuriis oneratus et postremo in vestibulo theatri propalam ab ea criminoase interrogatus: "Nonne ain Tute, scelerate, is es, qui mecum concubuisse gloriatur?" - Tum Alfredus Ludovicus Carolus de Mussetio corpore inclinato eam salutans "O, bombax mehercle, nequaquam, inquit, domina mea, egometipse, ut aperte dicam, glorior de contrario!"

* * * * *

Poeta Francogallicus ille ingenii tardi Ioannis Baptista Russus (vulgo Francogallice: Jean Baptiste Rousseau), 1671 - 1741, carmen, cui titulus "Posteritati" (vulgo Francogallice: à la Posterité) pepigit. Franciscus autem Maria Adruetius (vulgo Francogallice: François Marie Arouet), 1694 - 1778, qui anagrammatice et Voltarius (Francogallice: Voltaire) dicitur, compissime "Carmen illud, inquit, ad locum constitutum numquam perveniet!"

S O L V T I O N E S

Solutiones aenigmatis, quod vobis in RVMORE VARIO 3+4/82 proposuimus, hic demonstrantur:

¹ A	² R	³ U	⁴ L	⁵ A	⁶ M
² R	E	N	A	T	A
³ U	U	I	T	E	R
⁴ L	A	T	A	S	T
⁵ A	T	E	S	T	I
⁶ M	A	R	T	I	S

Aenigma

QVO PRAEMIVM ACCIPI POTEST! QVODQVE AENIGMA RECTE SOLV-
TVM ET RVMORI VARIO MISSVM AD SORTEM REVOCABITVR! DIES
VLTIMA KALENDIS IVLIIS MCMLXXXII EST!

PRAEMIA SVNT: primum praemium: LIBER
secundum praemium: LIBELLVS
tertium praemium: LIBELLVS

1. dea Romana
2. nascerer
3. instrumentum ad modum facien-
dum (vel nomen puellarum)
4. quod magistri facere conantur
(3.Pers.Praes.Sg.)
5. similiter significam ac
"alligo"
6. ira exarsos

1	2	3	4	5	6
2					
3					
4					
5					
6					

Hoc aenigma composuit

Daniel Weissmann

Praeterea homo est eiusdem generis, cuius nos omnes!

Discipuli quartae cuiusdam classis scholae primariae Schindellegis (Schindellegi, -orum m: vicus Helveticus in pago Schwyz situs) sitae scholam specialem visitaverunt, cui nomen est "Sonderschule Ausserschwyz", et cuius domicilium est Rivi Liberi (Rivus Liber Germanice "Freienbach" vocatur vicusque eiusdem pagi Schwyz est). Singuli discipuli primarii aderant singulis discipulis specialibus in pingendis corculis et plicandis ranis. Postremo omnes una caudicibus ligneis luserunt canendique ludo interfuerunt.

Nonnulli discipuli primarii valde mirati sunt agilitatem discipulorum specialium: "Barbara erat peritissima plicandi et pingendi. - Interdum non perdifficile est lusu cum eis!"

Multi primarii antea speciales vultu abstruso et gestis stultis esse rati nunc se deceptos intellegunt magnique illos aestimant: "Martinus sodalis fuit meus. Qui non multo impeditus erat. Ut calculare non bene potest ita praeterea homo est eiusdem generis, cuius nos omnes."

Ita liberi homines secundum habitum quam effectum censere malunt: "Sodalis meus valde erat timidus miroque modo me est contemplatus. Sed amabilissimus erat."

Schola speciali visitata in plurimis excitatum est desiderium saepius visendi discipulos speciales. Classis quidem specialis eandem classem quartam Schindellegiensem visitabit.

Huiuscemodi visitationes praecipue "anno impeditorum", quem nuper celebravimus, opiniones praeiudicatas, quas habemus in discipulos speciales non modo in scholis diurnis classibus in parvis imprimis excultos, sed ea causa etiam separatos ab aliis, superare possunt.

Iosephus Egler

De itinere maritimo nuper facto

Narrationis pars tertia

Kusadasi Turcorum lingua appellatur oppidum ad oram Asiae Minoris situm non procul ab insula Samo. Cuius in portum sub meridiem advenimus. Locus est ad spectu plane orientali miraue amoenitate. Inde automobili grandi viginti fere minutas vecti Ephesum pervenimus, quae urbs temporibus antiquis iuxta oram erat sita, nostro tempore octo milia passuum ab ora distat. Migravitne urbs? - Minime, sed fluvius duobus milibus annorum tantam molem terrae ad mare versus portavit, ut magis magisque ora processerit procedatque adhuc, dum ille fluvius fluet. De Epheso antiqua certo narrare audivistis vel legistis ut homines docti scilicet. Itaque non ignoratis ibi quondam exstitisse unum e septem, quae dicuntur, miraculis, templum Dianae Ephesiae, quod eadem nocte, qua Alexander Magnus natus est, vi incendii deflagavit. Cuius incendii auctor Herostratus quidam fuisse traditur. Quem in iudicio interrogatum, cur facinus tam incredibile commisisset, respondisse dicunt: "Nomen meum, inquit, volui numquam in oblivionem esse venturum." Concedendum est illum hominem id, quod appetiverit, assecutum esse; alioquin nunc de illo non scriberem, et reapse etiam nunc Herostrateum appellamus facinus, quod alio consilio nullo committitur nisi ut palam fiat nomen auctoris.

Urbs Ephesus etiam in Novo Testamento commemoratur legimusque Paulum apostolum contionatum ibi esse evangelium praedicantem, minore quidem successu, civibus per vias clamantibus: "Magna est Diana Ephesiorum!"

Longo agmine conviatorum lente gradientes in vasto campo ambulabamus reliquias antiquitatis spectantes, dum dux itineris nostri singula loca, moenia columnasque dirutas interpretatur atque diserte doctequae exponit, modo iocose, modo graviter verba faciens, ut qui peritissimus esset muneris sui, homo eruditissimus, caput ducum patriae suae, ut ipse parum modeste professus est. Nihilominus valde laetabamur verbis

eius animique nostri commoti erant memores caducitatis humanae vitae. Cogitatione fingebamur urbem ibi quondam vita plena animatam, homines aequae ac nos laetitia, timore, spe, curis agitados, tamquam in aeternum viverent. Ubi sunt nunc? Esse desierunt, immersi in quietem aeternam. Cogitabam de psalmo centesimo secundo: "Homo sicut foenum dies eius; tamquam flos agri sic effloret: quoniam spiritus pertransibit in illo, et non subsistet; et non cognoscet amplius locum suum." Legite, si placebit, psalmos CII et CIII, namque numeratio psalmoreum in versione Lutheri non congruit cum illa bibliae Latine scriptae.

Lassi tandem tot visis auditisque sub vesperum ad portum reversi navem nostram escendimus, cuius in refectorio amplo cena et societas laeta nos accepit. Siren (Sirene) navis ululavit ancorisque solutis mare altum petivimus, cursum tenentes ad insulam Myconum procul sitam in mari Aegaeo. Machinis obtuse frementibus usque ad mediam noctem una cum amicis iucunde sermonicabamur - Gilsis quoque aderat - in alto tabulato (Oberdeck), sub caelo stellato, aura tepide flante, nihil timentes, nullum periculum imminere confisi, cum de improvviso navis ictu subito quasi substitit velut ac si scopulum offendisset. Surgimus territi, alius ex alio, quid acciderit, pavide quaerit. Nemo respondet, omnes inquieti inquirunt, concurrunt. Transeunt minutae paucae timoris plenae, cum tandem quidam alta voce: "Nihil est periculi, navis tranquille provehitur, eamus cubitum!" Et oboeditum est, tabulatum vacuefit, suum quisque cubiculum petit somnoque immersis nox placida peracta est.

Postridie mane, ientaculo habito, conviatorum frequentia in tabulatum convenit. Iove sereno, mari tranquillo multus sermo metu iam liber de nocte proxima habebatur; iucunde apri camur (sich sonnen) confabulantes ut iam inter amicos. Etenim iter una facientes facile fiunt amici, ut ita dicam, at vix domi alius alterius in oblivionem venit. Quod quam verum sit, nonnumquam expertus sum.

Interdum dextra vel sinistra parte una et altera insula procul in ad spectum veniebat, cuius nomen nemo nostrum sciebat. Multo vespere ex amplificatore (Lautsprecher) vox est audita

nuntinashora post nos esse in portum insulae Myconi adventuros. Ibi nobis facultatem futuram ambulandi in viis oppidi, spectandi tabernas et, quae quisque vellet, emendi. Iam nox atra erat, cum portum intravimus, ut formam adspectumque insulae locique iam non cerneremus. Quae res condicioque omnino est, quam de toto itinere queror: re vera parum vidimus terram Graecam, plurimum temporis nave vehentes, paucas tantum horas e nave egressi ad loca spectanda, ita ut dicam nos iter quidem in Graeciam fecisse, sed nihil fere vidisse imperitosque locorum domum revertisse. Attamen amicos invenimus, quod multo minus queror, iucundam societatem conviatorum optimeque epulati sumus vinoque Graeco non parum hausto ventres obesos, eheu, domum portavimus.

In insula Mycono per vias angustas, tortuosas, viatorum plenas ambulabamus, coniuge mea tabernas curiose inspiciente, me minus, neque quicquam, meo quidem iudicio, visu vere dignum vidimus nisi quae muliebri ingenium ad emendum pellicerent. Tandem ad propinam (Kneipe) deversi unum et alterum poculum vini hausimus, aures praebentes sermonicantibus circum, ego quidem semper inquietus timensque, ne sero ad portum reverteremur, uxor autem incuriosissima, ut semper, meumque timorem ridens. "Surge, surge", dicebam iterum iterumque, "hauri poculum, hora premit, sero adveniemus. Sume sacculum (Tasche), iam diutius moramur!", dum illa, tamquam non audiret verba mea, placido ore viatores prope sedentes perguit spectare. Ita, eheu, semper re se habebat habetque in itineribus nostris ubique omnique tempore: uxor tranquillitas ipsa, ego turbatio in persona, semperque ad ultimum illa reapse eventu vicit. Tum quoque in tempore ad automobile grande advenimus, quod ad portum XV minutis distantem nos vexit. Ibi, in portu scilicet, navicula per tenebrosas undas ad navem magnam vecti sumus, quae mille passus ab ora aberat; namque propius ad oram advehi propter eius magnitudinem nequivit.

In illa navicula convenimus domnulam (Fräulein) iam non ignotam, quae superiore die graviter nauseaverat (an Seekrankheit leiden), ita ut omnes nos misereret modo, modo etiam

pigeret, quippe quae nimis aperte, libere, sine ullo pudore narravisset de singulis partibus nauseae, quas doluisset. Tum autem, in navicula, iterum, non interrogata nimirum, narrare coepit de vomitu, de coloribus rerum vomitarum, deurbationibus viscerum suorum tam familiariter, ut simplicitas animi eius vix esset credibilis inque periculum vocaretur nobis desiderium cibi futuri. Eheu, care lector, veniam peto abs te, quod narravi, quae narranda non erant, sed quae scripsi, scripsi. Equidem summopere mirabar illam domnulam, eo magis, quod satis erat pulchra, gracili statura, nitido ore, vultu venusto, quae omnia minime erant apta ad loquacitatem eius.

Multa nocte iterum navigantibus nihil scilicet terrarum in conspectum nobis poterat venire neque insulae Cyclades neque Atticae ora. At postridie mane, dum ientamus, casu per fenestram specto proculque conspicio promunturium aura matutina nitens, quod non dubito, quin Atticae sit. Exsulto, frustum panis inter labia mihi pendet ita, ut amentis quasi aspectum praebeam uxori, quae: "Quid agis?", inquit, "Insanisne? Asside et sanum te gere, amabo!" Uxor mea, deliciae meae, multa intellegit moresque meos novit, at interdum stupescit tamen neque iam, quid sentiam, sentit. Vos autem, cari legentes, fingite magistrum, qui annos quadraginta discipulos docuit linguam Graecam plurimaque nimirum discipulis credulis de terra populoque Graecorum narravit, ipse autem numquam viderat! Estne res quodam modo satis ridicula? Uni mihi erit solacio, quod de antiqua, non de Graecia temporis nostri narravi. Nunc autem, vel potius tum, illa hora matutina, cum terram Atticam primum conspexi, animum meum valde commotum esse quis miretur? Itaque plura dicere suspersedeo vobisque concedo, ut cachinnetis meque irrideatis.

Parva hora post in portum Piraeum intravimus. Quo de portu quae narranda erunt, quae de Athenis ipsis, de Acropoli, locus qui est totius orbis celeberrimus, narrabo libello, qui edetur mense Augusto. Valet!

Dr. Emanuel Bernard

TRAGOEDIA
BENITI MUSSOLINI

Scrispit : Plinius Prioreschi
In Latinum converterunt: Ernestus Brehm
Thomas Coffey
Plinius Prioreschi
Copyright by P. Prioreschi 1978

* * * * *

ACTUS I

Scaena II Nocte. Assidens scriptorio Mussolini aliquas chartas legit. Imago paulo post lente extra circulum lucis lampadae apparet. Hominis imago est toga Romana induti.

Mussolini: (Caput levans imaginem videns) Quis es? Quomodo custodes circumvenisti?

Caesar : Solum umbra sum atque custodes mihi obstare non possunt. Quod attinet ad identitatem meam certe me agnoscis.

Mussolini: Noli ridiculus esse! Larvis et umbris non credo. Abi atque ridiculam vestem effunde! (Ima-

go non respondet ac immobilis manet). Curabo ut custodes dimittantur. (Pausa). Larvis non credo. Potest Iulius Caesar solum in somnis videri.

Caesar : Hoc fortasse somnium est.

(Pausa est dum Mussolini oculos manu velat)

Mussolini: Hic dies strenuus fuit. Contiones... ..stre-pitus.....iam a mane Italia in bello est.

Caesar : Ita est.

Mussolini: Quid vis?

Caesar : Tu me evocavisti. Cum consilia de pace et bello eliguntur larvae praeteriti semper evocantur. Futurum incognitum est atque homo, pavens, a praeterito auxilium petit.

Mussolini: Vere te evocavi. Nunc Italia in bello est. Italiae gubernatio....

Caesar : Quae es tu.

Mussolini: Vere.... Italia bellum Francogalliae et Angliae indixit.

Caesar : Tu statuisti bellum Francogalliae ac Angliae indicendum esse.

Mussolini: Ita....et....sum.....

Caesar : Trepidus.

Mussolini: Trepidus.

Caesar : Metus, pavor, cura tecum usque ad finem erunt.

Mussolini: Necesse fuit bellum indicere. Germani vincunt. Sinere non possum eos ad tabulam pacis solos considerare. Aliquot milia mortuorum necessaria mihi sunt ut victor ad tabulam pacis considerare possim. Similis occasio fortasse non iterum accidet. Si Germania sola vincit, Italia diu parva atque submissa permanebit.

Caesar : Atque si Germania devincetur?

Mussolini: Eventus Italiae idem est: obsequium atque obscuritas. (Pausa). Potuimus nos iungi ad numerum hostium Germaniae. Italia hoc antea fecit. Quid obtinuimus? Miseras et paucas micras. Quin obtinere poterimus ex nova Germaniae clade etiam nos victores? Germania nihil habet nisi virtutem et voluntatem pugnandi. Haec partiri inter victores non possunt. Iam hostes Germaniae orbem possident et divites cum aliis non partiuntur nisi coacte. Altera optio mihi non est. (Pausa). Si Italia magnum imperium iterum facienda est, puto iuxta Germaniam non contra pugnare necesse. (Pausa). Si neutri essemus confessio nostrae inferioris conditionis esset, parvi refert quis vincat.

Caesar : Si autem Germani vincentur, Italia, eorum socia, plus patietur.

Mussolini: Ita, sed hoc periculum adire me oportet. Italia debilis et humiliata per saecula fuit. Iamdudum Italici hilotae Europae fuerunt. Magnam nationem non possum ex cineribus facere nisi periculum subibo.

Caesar : Putasne Germanos victuros esse?

Mussolini: Videtur in eo esse ut vincant.

Caesar : Quantumne adiuvaré potes?

Mussolini: Paulum. Italia bello Europeo parata non est.

Caesar : Si vos Germanis debiliores eritis, ei domini erunt.

Mussolini: Non ita si fortiores quam sumus videmur..... fortasse possumus.....cum nonnullis celeribus victoriis ante bellum confectum.....fortasse possumus eos ad credendum movere nos fortiores esse quam sumus. Tempore mihi opus est. Bello

Italia non parata. Debui primum alia impedimenta superare.....miracula perficere non possum. Non possum nisi omnem occasionem arripere ad maximum beneficium nostrum. Post bellum Italia vere fortis fiet. Nunc necesse est vincere copiis quae nobis sunt. Sequemur Germaniam ad victoriam.....Francogalliam ex meridie invadimus.....mortaliter vulnerata est et mox collabetur.....nostri in Aegyptum atque Somaliam Britannicam progredientur, deinde Germania ictum mortalem Angliae afferet priusquam Status Uniti....tardus colossus....interveniant.... bellum finem capiet antequam debilitatem Italiae aliquid detegat. (Pausa). Vultures sumus qui moribundam Francogalliam et debilitatam Britanniam praedamur. Sciacalli Europae sumus. Partes illas Italia prius egit. Nunc tamen pellem leonis gerimus. Pellem leonis quae mutationem futuram sciacalli in leonem teget.... sed tempore opus est.....nunc.....(Pausa)..altera optio mihi non est. Consentisne?

Caesar : Sunt semper optiones. Aliquae non tam optabiles quam aliae.

Mussolini: Futura scis.....

Caesar : Sola praeterita.

Mussolini: Solane praeterita?

Caesar : Umbra praeterita sum. Praeteritum quod evocavisti. Sola praeterita scio.

Mussolini: Legiones Romanas ducebas, turbam servorum duco. Eos loriceis vestivi atque in proelium misi. Solum eorum numerus magnus est. Non possum miracula perficere. Viginti anni saecula servitudinis delere non possunt. Italici post victoriam iterum lente discent cum virtute vivere. Iterum discent si homines fortes aut de-

biles, duces aut insequentes, domini aut servi sint, ut eos oportet fortes, duces, dominos esse sicut maiores fuerunt. Sed id non fiet sine tempore et me est opus nunc Italiam ad victoriam ducere ut si potentissima esset. Hactenus hostium et sociorum animos percutere potui. Aleam iacio in citam victoriam. Citam. Antequam nostra debilitas manifesta fiat. Legionarii tui fortes erant, disciplina temperati, ad vincendum aut moriendum parati..... (Caesaris imago lente evanescit).

Mussolini: Mane! Me necesse est tecum loqui! Tui egeo. Solus non possum onus sustinere.....

(Imago in habitu proprio Arlequini lente apparet. Imagine clara, Arlequinus piroettam facit).

Arlequinus: Ohe! Ohe! Arlequinus sum.

Mussolini : Quid vis?

Arlequinus: Auxilio veni! Adiuvalo in causa belli! Insignia generalium amiraliorumque induere possum, possumque gladio uti. (Gesta duellatoria facit ut si vere duellans). En attende! En attende! Etiam carrum cataphractum aut navem gubernare possum! Mei indiges! Iube me! Quid vis ut faciam? Eh? Eh? Quid possum facere? Impera atque oboediam!

Mussolini: (Oculos manu velat. Deinde tristis et delectus) Abi! Abi!

Arlequinus: Minime! Nullo modo! Hoc iustum non est! Me evocavisti! Adsum et adero! Ius habeo! Me evocavisti ad iuvandum in causa belli.

Mussolini: Te non evocavi.

Arlequinus: Immo me evocavisti! Te audivi! Dixisti auxilio meo tibi opus esse! Videbis, quomodo te adiuvalre possim. Omnium animos percutiam, tantum stre-

pitum faciam.....Bum!.....Bum!Porro! Porro! Ad vincendum! Ad superandum!

Mussolini: Discede!

Arlequinus: Nonne mente capis? Tibi necessarius sum! Magis cogita et mente cernes me tibi necessarium esse. Quomodo omnibus persuadebis tuas copias invincibiles esse? Atque classem tuam paratam ad mare regendum? Visne te debili vigore percutere, sed percussum magno cum clangore sicut heroes Homeri cadere? Visne? Ergo astutiae meae tibi necessariae sunt. Visne magnum, quem sublevare non potes, gladium tractare, ut hostes perterreas? Sine cura sis, possum unum providere cavum, levem, qui solidus videatur. Nonne capis? Si non astutiis nonnullis uteris, in hoc lusu victus eris. Consentisne?

Mussolini: Consentio.

Arlequinus: Visne Italiam honorandam atque reverendam esse? Visne?

Mussolini: Volo.

Arlequinus: Visne Italiae gloriam antiquae Romae reddere? (Pausa) Visne?

Mussolini: (Post pausam) Volo.

Arlequinus: Nonne vis multitudines sistere miserorum emigrantium Italicorum qui in omnes terras eunt et linguam cultum atque humanitatem nonnullis frustis commutant?

Mussolini: Volo.

Arlequinus: Vidistine umquam illas photographias? Ille, scrutis indutus, pavidum verberatum animal videtur, passurum verbera quae semper ruunt in miserabilem advenam. Illa infimis pensis laborabit, ad omnia parata ut aegroticos liberos, ludicris nimium amplis vestimentis indu-

tos, alat.....Quorum sunt milia, millena milia. Nepotes magnorum Romanorum. Ad serviendum in quattuor angulos mundi eunt. Patriam deserunt quia terra aliena dives est atque si satis renidebunt, si eorum scurrilitates delectabunt, si laborem quem etiam pauperes recusant perficient, tunc licebit satis cibi eis dare ac fortasse originem eorum liberorum quondam oblivisci. Nepotes magnorum Romanorum. Solum servire sciunt.....

Mussolini: Satis.....Satis est!

Arlequinus: Certe omnia haec inhibere vis.

Mussolini: Volo.

Arlequinus: Tunc te necesse est fortiorem quam es videri, ergo indiges mei. Cur igitur me dimittere vis?

Mussolini: Quia, quod est magis detestandum, repraesentas: debilitatem, dolum, fallaciam.....quia hominem ad fundum dedecoris atque ignominiae pellis... ..quia tu es.....Fraudator ipse.

Arlequinus: Touché! Touché! Attigisti me. Homines me nominibus multis appellaverunt. Hodie hunc habitum elegi quia tam Italicus est.....Commedia dell' Arte et cetera.....sed ad negotium.....magnam vis Italiam facere, ignominia emigrationis prohibere, gloriam antiquam restituere.....

Mussolini: (Clamitans): Ita, ita est! Noli denuo incipere!

Arlequinus: (Dulci voce): Tum considamus atque singula discutiamus.....
(Considit ad scriptorium iuxta Mussolini)

SIPARIUM

SVBNOTO RVMOREM VARIVM
(ich abonniere RVMOR VARIVS)

SVBNOTO RVMOREM VARIVM
DONO DATVM ALICVI
Factura subnotationis mit-
tenda est ad adressam infra
stantem.
(ich abonniere RVMOR VARIVS
mit Rechnung an:)

Datum und Unterschrift:

für

RVMOR VARIVS
Postfach 883

CH-8050 Zürich

HIC SOLVTIONEM INCRIBE
ET CHARTAM MITTE!

DOMICILIVM MEVM:

1	2	3	4	5	6
2					
3					
4					
5					
6					

RVMOR VARIVS
Postfach 883

CH-8050 Zürich

AZ

8050 Zürich

5+6 / 82

KALENDIS IVNIIS

MCMLXXXII

RVMOR VARIVS

TOMUS 5

FASC. 35